

[Simonsen.]

slaget, hvor hr. Valbak kom med nogle kritiske bemærkninger. Jeg forstår i og for sig ikke ophidselsen — jeg opfattede ligesom lidt ophidselse bag ordene. Jeg sagde klart i min ordførertale, at spørgsmålet om forholdene for de kvinder i 62-67 års alderen, som er gift med en folkepensionist, er vi parat til at se på; det indgår i vores eget spareforslag. Jeg sagde, at vi synes måske ikke, det var den mest heldige løsning med hustrutillægget, men det var kun en almindelig udtalelse, det kan vi diskutere, og jeg sluttede med at give udtryk for, at det ønskede vi at diskutere; det har vi jo allerede lovet via vores spareplan.

Det, som jeg til gengæld gik stærkt imod i min ordførertale, var forslaget om at gøre pensionstillægget afhængigt af ægteparrets samlede indkomst og dermed gå tilbage til det system, som vi havde før 1. januar 1973. Det kan vi være politisk uenige om, og dér håber jeg vi gensidig kan respektere hinanden, men det, der står tilbage, er, at vi har en forskellig opfattelse af det. Da jeg i sidste folketingssamling var ordfører vedrørende forslaget om deling af folkepensioner med henblik på Danmarks medlemskab af EF, gjorde jeg netop gældende, at jeg så et fremskridt deri, at pensionen i højere grad blev et fast beløb for alle. I det konservative folkeparti har vi den opfattelse, at pensionstillægget heller ikke skal være indtægtsbestemt, og at det derfor var en forbedring, der blev gennemført i folketingssamlingen 1972-73, affødt af det forestående EF-medlemskab. Når vi kritiserer lovforslaget så stærkt i dag, er det, fordi vi bliver ført tilbage til situationen før 1. januar 1973, for det betragter vi som en forringelse i forhold til det, der har været vores principielle opfattelse.

Anderledes er det i og for sig ikke, og det mener jeg er en ganske naturlig ting, som man må respektere. Der er ikke heri overhovedet nogen ændret politisk holdning, der er heller ikke noget heri, der indicerer, at man ikke vil være med til at spare. Men det er jo ikke ligegyldigt, hvor man sparer. Vi har vores opfattelse af, hvordan vi vil spare, og det har vi fremlagt i vores spareplan. Derfor skal jeg undlade at kommentere hr. Kurt Brauers bemærkninger. Jeg mener i og for sig, at de taler for sig selv.

Albertsen: Den lovgivning, som vi her drøfter revisionen af, er en lovgivning, der fandt fuld tilslutning i folketinget, bortset fra et ganske lille detailforslag vedrørende en særlig lille gruppe af kvinder, som ikke fik forbedret deres status ved den revision, som vi dengang gennemførte. Det ville være ønskeligt og særdeles tilfredsstillende, om den samme enighed nu kunne opretholdes eller genetableres i forbindelse med de ændringer, som vi nu står over for. Og jeg må have lov at sige, når jeg har lyttet til hr. Simonsens bemærkninger her i dag, og når jeg erindrer de forhandlinger, der har været i det politisk-økonomiske udvalg, og de spæremuligheder og skattelettelser, som det konservative folkeparti har lagt op til fra første til sidste fase, at hver gang der er kommet konkrete forslag, der drejer sig om besparelser inden for undervisningssektoren, der som forslagene forleden dag drejer sig om ændring af børnetilskuddene, eller som forslagene i dag drejer sig om ændringer vedrørende folkepensionen, da melder de konservative fra. Dér tror de der er billige points at redde, samtidig med at de opstiller sig som store skattehelte. Det forekommer mig, at det er en holdning, der har virkelig mangel på logik og mangel på konsekvens. Jeg håber meget, hvad de foreliggende lovforslag angår, og også med hensyn til de øvrige lovforslag, som vi behandler i folketingets sociale udvalg, at de konservative dér vil finde fornuften frem igen og være lidt mere på linje med det, de har stillet op, når de skal tage stilling til konkrete forslag.

Det, der her er tale om, er jo en gruppe af pensionister, der afgjort må karakteriseres som relativt velstillede pensionister. Det er dem, vi nu ændrer status for, og spørgsmålet er, om de konservative vil sige ja eller nej til dette, eller de hellere ønsker en generel forringelse, hvis de overhovedet vil spare på disse områder.

Simonsen: Ja, jeg må indrømme, jeg synes, det er en fantastisk påstand fra hr. Albertsens side. Hvis hr. Albertsen går tilbage til den første spareplan, der blev lagt frem af det konservative folkeparti forud for spæredrøftelserne, så var den på ca. 3 milliarder kr. Der var i den overhovedet ingen punkter vedrørende folkepensionen. Under drøftelserne i det politisk-økonomiske ud-